

michal pekár

ŠKODNÁ

MARENČIN PT

Ó, synu vznešeného rodu, pozorně počúvaj!

Tibetská kniha mrtvých

v michal pekár
ŠKODNÁ

MARENČIN PT

Príbeh tejto knihy sa nezakladá na pravde a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami je čisto náhodná...

© Michal Pekár, 2014

© Marencin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2014

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Michal Pekár, 2014

Layout © Marta Blehová, 2014

Jazyková úprava Sylvia Sachs

396. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-362-5

Pes a kohút sú veľmi čulí a s obľubou rozprávajú o všetkom možnom. Väčšie zblíženie však nebýva pravidlom, a ak k nemu dôjde, kohút skoro pochopí, že pes nielen šteká, ale aj hryzie. Potom veľmi rýchlo vyprázdni pole. Nie je to jednoznačný vzťah a nebolo by múdre snažiť sa ho za každú cenu udržať.

Rovnako ako mnoho ostatných, aj psa tento márnivý a občas smiešny vták pokúša, ale väčšinou sa spolu cítia dobre. Ak ich vzťah vydrží, pes si uvedomí, aký zraniteľný kohút v skutočnosti je, a bude sa cítiť poctený, že ho môže chrániť. Ale aj tak ich spoločný život nebude žiadnou prechádzkou ružovým sadom.

Čínsky zverokruh

Ten duševný kripeľ stojí za dverami a snaží sa dopátrať, ako to všetko vlastne je! Práve sme sa s Nanou domilovali. Stál tam určite celú dobu... Vtedy, keď na mne jazdila a užívala si ho v sebe. Bol od nás pár metrov! Delila nás len tenká panelová stena! A on to tušil... Určite! Keď vás podvádza ženská, viete o tom! Cítite to! Nedá vám to spať! A preto tam ten hajzlík stojí a počúva každý šuch... Každý ruch... Každý vzdych! Ó, Bože! A Nana bola pri tom taká hlučná! Určite ju počul! Ja som ležal na chrbte a držal ako hluchý dvere! Viete si to asi predstaviť... Už len ten pohľad stojí za to! Vlní sa nad vami ako morská víla, krásne zakloní hlavu, oči zavreté! Potom sa nad vás nakloní, príde až k vám a vrazí vám jazyk do hrdla. Jej vlasy cítite na hrudi a pritom sa neprestáva vlniť! Zakaždým, keď to urobila, prešla mnou elektrizujúca vlna! A zakaždým som počul toho mámrda, ako tam stepuje na schodoch! Chlapík tam musel stáť celé hodiny, celú večnosť, len aby sa už konečne dozvedel, že si Nana začala so mnou. Nemohlo byť ťažké zistiť to! Nedávali sme si vôbec pozor. Vlastne sa to začalo už dávno predtým. Mala ho na saláme už dlhú dobu. Dost' dlhú dobu na to, aby pochopil, že niekde

robí chybu. Ale on sa nemal k činu! A Nanu to už prestávalo baviť. Videl som to na nej. Videl som na nej tú bezmocnosť, neschopnosť vymaniť sa z niekoľkoročného vzťahu. Nemohol som inak! Keď som ju tak videl, ako sa predo mnou prome-
náduje s tým jej krásne vyšportovaným zadkom a nespútanou, skoro až detskou hravosťou, musel som po nej vyštartovať! Čo si budeme navrávať? Proste som musel! Nedalo sa inak! Bez debaty!

... a teraz je tu môj právnik! Vysoký a na prvý pohľad vážený muž. Kráča po chodbe tou jeho typickou chôdzou. Pekne naostro, ani jeden pohyb navyše! Čierny kabát na ňom visí ako na vešiaku. Jeho tvár neveští nič dobré, a to aj napriek tomu, že sa usmieva. Určite mi nenesie dobré správy, vidím mu to napísané na čele. „Súdny proces neprebíha tak, ako by sme chceli, pán Pekár!“ A nezabudne dodať: „Ale musíme veriť! Predsa len, právo je na našej strane!“ Že vraj sme vyfasovali dobrého sudcu. To môže byť pravda, je to mäkký šalát, ktorého tento prípad príšerne nudí. Ten človek by uspal aj chlapa na kokaíne! Videl som ho už nespočetnekrát. Pri tých našich jednaniach. Sedel si tam zabalený v talári a všetko, čo hovoril, zapisovala nechtíková slečinka za počítačom po jeho pravici. Je jedno, ako to celé dopadne, hlavne, nech je o tom zápis. A dnes to asi nebude inak.

„... ale prečo vám to hovorím, pán Pekár?“ môj právnik je rozrušený viac ako obvykle. Niečo sa dozvedel. Určite! „Viete, ako to tu chodí... Poviem vám to narovinu! Tu to funguje tak trochu na štýl – jedna babka povedala, rozumiете.

Nič sa tu dlho neudrží pod pokrievkou.“ Snaží sa byť milý a celkom sa mu to aj darí, ale o to horšie! Nevyzerá to so mnou dobre, to je jasné. Pokračuje: „Pravda je taká, že dnes sudca pravdepodobne vysloví verdikt, čo je pre vás asi dobrá správa, ale ja viem, že to s vami nemyslí dobre, ak mi rozumiete...”

Jasné, že mu rozumiem! Veľký šéf mi prosťe nasolí, že som tomu karatistovi zlomil nos ja a bude to. Pôjdeme každý svojou cestou. „Samozrejme,“ pokračuje právnik „to ešte nie je koniec. A tu sa dostávame k tej otázke, pán Pekár. Ja potrebujem naozaj vedieť, ako to presne bolo. Či ste mu ublížili, alebo nie.“

„Nie, počkajte!“ preruším ho „ak ide len o toto, tak vás ubezpečujem, že som nevinný!“

„Jasné! O tom nepochybujem, ale aj tak... Pretože viete, tu ide o to, že sa voči sudcovi rozhodnutiu máme právo odvolať. A keď to urobíme, tak to už musíme dohrať do konca. Pôjdeme tvrdo po pravde a budeme žiadať náhradu škody, chápete?“ Rozumiem tomu úplne presne, akurát neviem, prečo mi to hovorí. Chápem, že potrebuje mať istotu, ale už sme sa o tom predsa bavili! Musím vyzeráť dosť nesvoj a zmätene.

„Rozumiete, o čo mi ide, pán Pekár?“

„Áno, rozumiem, ja len...”

„Pozrite sa, osobne som za to, aby sme išli tvrdo za tým, pretože viete, ako to je, predsa len, takéto veci by sa nemali stávať!“

„Áno, presne to si myslím aj ja, ale...“

„Výborne! Takže navrhujem, aby sme hneď, ako vás odsúdi, podali odvolanie a potom... potom sa uvidí.“

Nana sedí niekoľko metrov od nás. Na radu môjho právnika hráme, že sa už nepoznáme. Kývnutím hlavy sa jej pozdraví. „Ako to znáša?“ skoro šepká „teda, poviem vám, aj pre ňu to musí byť otrava, takto sem dochádzať. Ešte stále žije v Prahe?“ Prikývnem. „Ale už spolu nežijete, nestretávate sa, je to tak?“ Občas. „Chápem,“ usmeje sa „ale o tom nesmie na súde padnúť ani slovo! Predsa len, svedčí vo vás prospech, ako iste chápete...“

Ako vidím, Nana sedí skleslo. Nepohnute hľadí pred seba, je toho už na ňu dosť. Stále opakovať to isté dokola? To je najlepší spôsob, ako sa do niečoho namočiť. Povedať nejakú hlúposť. Nepresnosť v čase alebo zlé miesto. A majú vás hneď. Tí šľahajkovia v talároch. A že na to čakajú! Niekedy mám dojem, že zmyslom neustáleho opakovania výpovedí je práve to, aby sme urobili chybu. To sa im potom bude dobre súdiť! Rýchlo to odbiť a ďalší! „Nemáme na vás celý deň!“ Hlavne, aby sme rýchlo vypadli!

„A ako ide život v Prahe, pán Pekár?“ právnik si sadá vedľa mňa.

„Nič moc,“ hovorím mu „ale vždy lepšie ako tu.“

Usmeje sa. „Tomu verím, Praha je Praha! Ach!

My so ženou sa tam už chystáme pár rokov. Na dovolenku, chápete, trochu popozerať mesto a tak. Ale čo vám poviem? Nie je čas, pretože...”

Vtom sa na chodbe objaví ten šupák! Ten športový karatista! Ten chodiaci problém, kvôli ktorému sa toto všetko deje! Žiadne veľké privítanie sa nekoná. Vyšliapal schody a teraz si vykračuje ako čávo. Ani sa nezdýchchal, športovec! Je oblečený ako typický sedlák: čierna vetrovečka, čierne rifličky a čierne topánočky. Móda nenápadná a absolútne bez nápadu. Jeho typická chôdza: vystretý ako doska, hrudník nafúknutý, nehybné ramená. Po boku má svojho právnik, malého plešatého chlapíka. Tiež vyzerá ako pekná sviňa. Tí dvaja sa našli! Prejdu okolo nás, naši právnici sa pozdravia, ale my nie. Už je to dosť dávno, čo sme sa prestali zdraviť. Naposledy možno tak pred rokom, to sme ešte občas prehodili pár slov. Ale nikdy to nebolo nejako prehnané, ak viete, ako to myslím. Boli sme len spolužiaci. A teraz? Teraz stojíme každý na druhej strane barikády!

Priznám sa, ani sa mi o tom nechce hovoriť. Hlavne, keď to o chvíľu budem musieť opakovať znova. Ale tentokrát naostro! Ako povedal právnik: „Dnes pán najvyšší vynesie rozsudok!“ Takže sa budem musieť snažiť. Takisto aj Nana, ktorá tam stále sedí a v hlave si to určite celé prehráva. S právnikom vedíme neformálnu debatu, a to len preto, aby som prišiel na iné myšlienky. Ale ako počujete, šrotuje mi to v hlave, v jednom ku-

se, a to už pekne dlhú dobu! Napokon, prečo nie? Rád by som to vyhral.

Ale buďme realisti! Tento náš byrokratický právny systém je tak trochu Hlava XXII. O tom sa už popísalo veľa, a ešte sa aj dlho bude. Inak povedané, počítam aj s najhorším! A po slovách môjho právnika to mám skoro isté. Na chodbe sa to melie rôznymi ľuďmi, ako vidím, všetci niečo riešia, nie som výnimka. A povedzme si to narovinu, o pravdu tu vôbec nejde. Pravda je v tejto budove luxus. Skutočná pravda je niekde tam vonku, tam, kde sa chlieb láme ako stolička za barom! A presne tak som to mal riešiť! S tým kripľom! Možno by som tu teraz nesedel. Alebo sedel, ale na druhej strane barikády...

Najhoršie na celej tej veci je to, že človek nikdy nevie, ako to celé vypáli. Všetko sa zomelie tak rýchlo, že si ani nestihnute zaviazať rukavice, ako sa hovorí. A potom ste zrazu v ringu, v ktorom sa motáte ako po deviatej dvanástke a nestíhate počítať rany! Na druhej strane, nemôžem povedať, že ich bolo veľa, predsa len som sa párkrát stihol uhnúť. V tomto smere mám dobrý postreh. Ale to nie je všetko! Niekedy musíte aj zaútočiť. Vyštartovať po tom a ukázať, čo vo vás je. A v tom bol možno ten problém. Možno až príliš často som si chcel zachovať chladnú hlavu, to ma tiež napadlo. Ale na to je už neskoro, rozmýšľať o tom. A vôbec, na čo čakáme?

„Ešte by mala doraziť prokurátorka.“ Vidíte,

môj právnik je vždy poruke! Už ani neviem, o čom hovoril. Rozprával mi niečo o drogách, konkrétne o drogových zákonoch, ale počúvajte ho, keď máte pred sebou túto výsostne nechutnú zlátaninu. Tento poondiaty cirkus, ktorý sa už opakuje tak dlho, že to prestáva byť sranda. Ale, ako povedal môj právnik, dnes sa to všetko rozhodne! To som teda zvedavý.

Čakáme teda na prokurátorku. Na tú nechutnú primadonu, ktorá mi zase bude tvrdiť, že vie, ako to celé bolo a bude sa ma snažiť nachytať! Čas, miesto, pohyby... Všetko má dobre naštudované. Už ju počujem: „A vy ste mu koľkokrát nastriekali slzným plynom? A vy ste ho teda vôbec neudreli, je to tak? Rozumiem tomu správne?“ Čo ťa do toho, ty krava blbá! Je to presne tak, ako povedal môj právnik ešte na začiatku. Nevyjadroval sa o nej v superlatívoch, to je pravda. Nazval ju pičou, čo sa k nej nesmierne hodí. Blondína, čo sa hrá na veľkú profíčku, no je to normálna hysterka ako každá iná! A pritom je to už, v podstate, staršia pani, ale skúste jej to povedať! Snaží sa hrať na mladuchu, ale tou už dávno nie je. Na stoličke sedí vzpriamene a keď s vami hovorí, tak vám hľadí uprene do očí. Všetko to berie kurevsky vážne. Taká je! Predsa len, sme tu preto, aby sme dokázali pravdu, no nie? Ale o tom som už hovoril...

Započúvam sa do slov môjho právnika. Čo o nej hovorí dnes? Tvrdí, že tým, ako sa snaží byť

nad vecou, ako sa snaží byť až tak mužsky racionálna, tak je vlastne asexuálna. „Teda, poviem vám, pán Pekár, ja si to s ňou neviem predstaviť ani v posteli! Takto narovinu vám to ja poviem. Nemám s tým problém. Pretože, viete, tú ženskú mať doma, tak to by u mňa došlo k domácomu násiliu. A to sa považujem za kľudného človeka!“

Pýtam sa ho, ako ju vníma sudca. „Ťažko povedať, pán Pekár. Ja len dúfam, že jej nenaletí! Aj keď viete, ako to je. Tá žena je mrcha! A viete, aké dokážu byť ženy.“ A je tu! Tiež vyšliapala schody a je zadychčaná! Ospravedlňuje sa nám, že mešká. Jasné, prečo nie? My počkáme. V ruke drží lajstrá, takže sa na dnešné pojednávanie poriadne pripravila. To ona vie! Nakukne do pojednávacej miestnosti. Zadok má pekný, ale to je asi tak všetko. Sú okolo toho veľké šepoty, ale sme tu všetci, tak môžeme vstúpiť.

Je to miestnosť s vysokým stropom a s veľkými oknami, taký ten starý štýl. Zo stropu visia masívne lustre na dlhých hrubých špagátoch. Na stenách sú vyčáčkané ornamenty a nad hlavou sudcu je veľký slovenský znak. Niekoľko radov stoličiek, sú úplne prázdne. Sú tu vybudované klasické chlieviky do tvaru U, súdna sieň ako vyšitá. Sudca a jeho nechtíková pisárka sú už na mieste. Ja s právnikom si sadáme na jednu stranu, ten pošuk so svojím na druhú, a vedľa nich prokurátorka, samozrejme! Začne sa vybaľovať, akoby prišla z výletu. Nana ako svedok si sadá do hľadiska.

A začína sa to ako vždy. Zoznamovačka a prezenčka. Pisárka sa dáva do práce. Sudcov monotónny a ospalý hlas takmer zaniká v hluku klávesnice. Zisťujeme, že nám ešte niekto chýba. Súdnym znalec, lekár, ktorý v správe tvrdí, že si ten zmrd v žiadnom prípade nemohol zlomiť nos sám. Bez neho sa to konať nemôže. Vtom sa otvoria dvere a vojde on – tlstý, vysoký chlap, s plešinou až po lopatky. Tiež sa ospravedlňuje, že mešká, a sadá si do hľadiska. Ako som už povedal, v tej svojej lekárskej správe tvrdí – a to na základe röntgeno-

vého snímku –, že si ten nos v žiadnom prípade nemohol zlomiť sám, čo je vtipné, pretože som to videl na vlastné oči! Ale je to tvrdenie proti tvrdeniu. Takže sa posadí na tú svoju tlstú zadnicu a fučí ako dobytok, tiež ho zmohli schody.

Pojednávanie sa môže začať. Prvý ide ten pošuk. Posadí sa za malý stolček, na ktorom je pripevnený mikrofón, a začne rozprávať svoju verziu príbehu. Hlas sa mu chveje, je vyleptaný ako plošný spoj! Nečakal, že to dôjde až sem, to je jasné. A teraz, keď tu už takto sedí, tak sa musí držať svojej verzie, nech je akokoľvek nepravdepodobná! Nechajú ho rozprávať. Kokce! Trepe nezmysly! Veľa vecí mu tam nesedí, ale on melie stále to svoje! Jeho právnik ho počúva a kontroluje, či ide podľa scenára. O jeho výpovedi rozprávať nebudem, ten zmrd si to nezaslúži. A koniec-koncov, časom sa to dozviete aj tak...

Keď dokecá, púšťa sa do neho prokurátorka. Ale len tak, light, mám pocit, že mu nechce ublížiť. Je to len také divadielko. Pozriem sa na môjho právnika, ten mi pohľadom prikáže, aby som to nechal tak, že je to v pohode, že si tá čubka robí len svoju prácu. Hlavne, aby ma nevidel sudca. Mohol by to brať ako pohrdanie súdom... To snáď nemyslí vážne! A pritom tá prokurátorka sa tak snaží. Snaží sa vyzeráť blbo, akože v tom všetkom nemá stále jasno, ale po skutočnej pravde evidentne nepátra! Snaží sa klásť len také otázky, aby sa ten pošuk nepreriekol a ne-

povedal niečo, čo by spochybnilo jeho výpoveď. Zdá sa mi to, alebo sú zohratí ako super dvojka? A on sa tvári ako manekýn! Tá sračka sa na mňa ani nepozrie, keď tak okázalo klame! Vidím to už po niekoľkýkrát, a vždy ma to dostane. Jediné, čo som sa pri týchto sedeniach naučil, je tváriť sa v pohode. Je to zvláštne. Jediní, ktorí tu poznajú skutočnú pravdu, sme my traja – ja, Nana a ten pošuk! Skutočná podstata veci je len medzi nami! Zaujímalo by ma, čo sa mu honí hlavou, keď takto kecá.

Prokurátorka už skončila, už nemá žiadne otázky. Púšťa sa do neho môj právnik. Všimol som si, že si robil poznámky. Ale s tým pošukom to skoro nič nerobí! Akoby sa v tom, za tých dvadsať minút, čo rečnil, naučil chodiť. Neverím vlastným očiam! Šupák! Klame ešte s väčšou istotou a presvečením ako predtým. Vlastne, opakuje stále to isté dokola. Keď môj právnik skončí, pochopím, že je to 1:0 pre pošuka. Ležérne sa zodvihne a odpraví sa na miesto.

Potom si zavolajú Nanu. Tá už len chôdzou dáva najavo, že je nervózna. Výpovede sme si teda párkrát prešli, ale už sme z toho tak zmagorení, že by som sa nečudoval, keby urobila chybu. Ako prvá sa do nej púšťa prokurátorka. Hneď, ako uvidí jej trému, ide tuho po nej. Pripomína mi to scénu zo školy – skoro ako pred tabuľou. Tá oštara chľí jednu otázku za druhou a niektoré v istých intervaloch opakuje. Dobrá taktika? Ale pri tej mrdke

som na to zvyknutý... Nenechá Nanu ani vydýchnuť. Za všetkým hneď niečo vidí: „Áno? A to ste nevedeli? A prečo ste nepokračovali v ceste, keď ste vedeli, že je zle?“ Čo sú to za otázky? Nana nevie, kam z konopí. Je zmätená a hádže na mňa odlesky. Pohľadom jej dávam najavo, aby sa držala, aby hovorila len to, na čom sme sa dohodli. Ale na čom sme sa to dohodli? Keď ju tak vidím, začínam mať okno, a to celkom pekné. Hotový výklad to je! Snažím sa spomenúť si, ale márne. Teda, viem, prečo tu sedím, ale za akých okolností som sa sem dostal? Išli sme ku mne domov, býval som vtedy v byte po mojich rodičoch. Bola pekná kosa. A sneh. Ja, Nana a Raymond, jej vtedy päťročný syn. Áno. Išli sme ku mne, klasika, ako vždy. Zakvasiť domov k filmu a tak... Spomínam si, že som sa na to tešil. Boli sme na výlete a všetci sme boli pekne vyzimení. Teplý čaj, posteľ... Áno, na to som to videl.

Ako počujem, Nanina výpoveď sa veľmi nelíši. Ide podľa plánu, ale trochu predbieha. To kvôli tej harpii! Tá ju ženie ako na pretekoch. Chce vedieť všetko a hneď. A bez tej omáčky okolo. Tá ju nezaujíma. Ale všetci dobre vieme, že práve tá je podstatná! Len z toho dôvodu, aby všetci okolo pochopili, aký je to pekný zmrd, ten pošuk! A že to, čo urobil, je proste pravda!

Na konci výpovede hrá Nana všetkými farbami. Pôsobí zmätene, je nesvoja, úplne mimo. Jej neprítomný pohľad, aj keď sa ho snaží zakryť,

vidím celkom jasne. Zas natoľko sa poznáme...
Nevie, ako to vlastne dopadlo, či urobila dobre,
alebo zle. A neviem to ani ja. Budem rád, keď tam
niečo naklepem...